# ERRRIK ADAM

Suzan Samancı

Durağın yanındaki ağacın altında bir yontu gibiydi. Akan burnunu koluna silerken kızarık gözleriyle gelen geçene bakıyor, haykırışlardan, fren seslerinden ürküp başını paltosunun içine gömüyordu.

Bahardı. Ağaçlar salkım salkım saçak leylak. İnsanlarda tatlı bir rehavet. Önünden geçerken kolunun altından bize baktı. Elini mantar gibi kabarık dudaklarına götürüp sigara istedi. Verdik iki tane. Kontrolsüz bir gülüşle ağzı açıldı, çivi gibi paslı dişi göründü.

Suna ile el eleydik. Ellerini sıkıyor, kuytu köşelerde öpücük konduruyordum arada bir. Utanıyor, "Yapma! Bir gören olur" diye bakınıyordu. Sonra heyecanla, "Arkamızdan geliyor," dedi. "Kim?" dedim. Kulağımın dibine, "O, sigara verdiğimiz adam," dedi. Kahve kokan nefesi içimi gıcıklamıştı. Elini kuvvetle sıktım, "Gelsin ne çıkar," diye mırıldandım. Kavşaktan karşıya geçerken dönüp baktım. Bizimki çuval gibi paltosunun içinde yaylanarak yürüyor, sigarasından bir nefes çekip gökyüzüne doğru üfürüyordu. Caddenin ortasında iki kolunu açıp durdu. Kolları açıkken irikıyım korkuluklara benziyordu. Bize seslenircesine anlaşılmaz şeyler geveledi.

Köşe başlarındaki nergis satıcıları neşe içindeydi. Erik, çağla satıcıları ise avlarını gözetleyen tilkilere benziyordu. Kuş sürüleri üstümüzden geçerken, bölük pörçük bir şiir okumaya çalışıyordum ki hoyrat bir "Lo lo!" sesi ile durduk. Suna, "O işte!" dedi. Güldüm. İçimdeki korkuyu bastırmak için "Zavallı adam," dedim yüksek sesle. Suna bir çocuk gibi tırnağını kemirdi, "Deli deli!" dedi. Elimi omzuna atıp "Nerde kalmıştık?" dedim. Omzunun üstündeki elimi okşadı, "Şiir okuyordun, ama ben erik yemek istiyorum," dedi. Parkın köşesindeki erikçiden erik aldık. Yıkadık. Kütür erikleri yerken kamaşık ağzımızla sulu sulu konuşuyorduk. "Eski eriklerin tadı yok!" dedi Suna. "Ağaçtan koparsaydık olurdu," dediğimde, "Küçükken ağaçböceği derlerdi bana," dedi. Sonra delişmen bir kız gibi kikirdedi, "At gibi kişniyorum, değil mi?" dedi. "Sen bir ceylansın," dediğimde, erik poşetini elimden çekti. "Yalancı, yalancı!" derken, kemikli ellerini kuvvetle sıktım, "Haydi parka," de-

dim. Bu arada Suna'ya sezdirmeden arkama baktım. Bizimki iki ayağını bitiştirmiş, kanguru gibi hoplaya hoplaya geliyordu. Kuru bir gülme krizine tutuldum. Suna'nın eli gevşedi, "Ne oluyor? Deli misin cadde ortasında..." dedi. Gözümdeki yaşı silip, "Aklıma bir şey geldi de," dedim. Parka yürüdük sonra.

Anıt Parkı kalabalıktı. Ağaçların altına oturan insanlar, sırtlarını güneşe dönmüş mırıl mırıl konuşuyor, bazıları da acırak çağlaları tükürüyordu.

Çam ağaçlarının duldasına sığındık. "Otlar ıslak," dedi Suna. Montumu serdim. Çekik gözlerini kısıp, "Seni," dedi, sustu. Parmak uçlarını öpüp "Seviyorum," dedim. Güneş sırtımızı okşarken hiç konuşmuyorduk. Dönenen kelebeği izledim bir süre. Gözüm az ötede parlayan havuza kayıyor, fıskıyenin zarif sesine takılıp kalıyordum. Sesleri öylesine uzak ve derinden algılıyordum ki... Her şey buğulu bir tülün gerisinden yansıyor gibiydi. Yattığı yerden kıpık gözleriyle beni izleyen Suna'nın sesiyle irkildim. Güneçli bakışları ilgi istiyordu. Belirgin dudak çizgisinin üstündeki ayva tüylerine, ıslak göz kuyruğuna, pembe burun deliklerine dalıp giderken, insanı ve doğayı garipsiyor, "İnsan ne yüce varlık," diye düşünüyordum. Suna bir şarkı mırıldandı; şarkıya ben de katıldım. "Bozuyorsun," derken, yerinden doğruluverdi. "Şuraya bak!" dedi. Güneş gözümü alıyordu. Elimi alnıma siper edip baktım. Çamların arasından bir çift kızarık göz bize bakıyordu. Çamlar kıpırdadı. Paltosundan tanıdım. "Bizimki," dedim gülerek. Suna korktu. "O deli mi?" dedi. Hırıltılı bir öksürükle sarsılıyordu. Singince ilerledi. Ağacın sokrasına çenesini dayadı. Tam karşımızdaydı. Kızarık gözlerini kırpıştırırken ağzından salya akıyordu. Kaba, esmer elini dudaklarına götürdü, sigara istedi. Sigara paketini verdim. Ağzı kuyu gibi açıldı, paslı dişi göründü. Elime sarıldı, kuvvetle sıktı, bırakmadı bir süre. Konuşmak istercesine kaşları oynadı. Koca delikli burun kanatları titredi. Gözleri ıslandı, burnunu koluna sildi. "Abê," dedi. Kızarık, şiş göz kapakları inip kalktı. Telaşlanınca ürktüm. İki adım geriledim. Cebinden siyah bir topak çıkardı. Dağınık bir saç örüğüydü. Ucundan tutup sallarken gökyüzüne doğru baktı, koca sulu ağzı yayıldı. Ağacın sokrasına yumuldu. Saç örüğünü sıkıca göğsüne bastırdı. Şaşırdık. Suna yanıma sokuldu, "Bir şeyler anlatmak istiyor galiba! Ne garip bir adam..." Yerimize otururken, bizimki de ağacın altına oturdu. Sigara paketini önüne boşalttı. Tek tek pakete bırakırken saydım: sekiz taneydi. Yüzünü güneşe döndü gülümsedi. Sigarayı dudaklarının arasına aldı. Cebinden çıkardığı çakmağı inceledi. Üst üste çaktı, olmadı. Yakmak için yeltendiğimde, "Errık!"* dedi, sigarası ateş aldı. Sigarasından bir nefes alıp dumanını güneşe doğru üflerken, yine "Errık!" deyip gülümsedi. Ağaca doğru kaykıldı. Ayaklarını tokuşturup dururken başı da

* Kürtçe'de "Üüüf be! Vay be!" anlamında.

ritmik bir şekilde sallanıyordu. Suna durgunlaştı. "Moralim bozuluyor böylelerini görünce," dedi. "Arkamızdan gelince korktuk ama," dedim. Erik poşetini arandı Suna. "Hırkanın altında ya," dedim. "Errrık'e verecem yesin," dedi. "Kime?" dedim gülerek. Ayağını yere vurarak, "Ona işte!" dedi. Adam yerinden fırlayıp çenesini ağacın sokrasına dayadı. Suna hayli uzak durarak erik poşetini uzattı, "Al erik ye," derken, orman kaçkınına yeni bir şey öğretir gibiydi. Adam yere bakıyor, sağ ayağı ile toprağı kazıyordu. "Alsana!" dedi Suna. Yardım istercesine bakındı. Kalkıp gittim. Ağacın dalını kavrayan kaba eline dokundum. Delimsirek bir gülüşle hırıldadı. Erik poşetini aldı. Erikleri pantolonunun cebine koydu, poşeti şişirmeye çalıştı; şişmeyince "tuf" yapıp fırlattı. Cebinden iki erik alıp yanaklarını şişirdi. Sonra ağzındaki erikleri çıkarıp caddeye doğru savurdu. İki dişini gösterdi, "Yoh!" dedi. O sırada gürültüyle art arda iki kamyon geçti. Bizimki olduğu yere çöküp başını paltosuna gömdü. İniltili sesler çıkarıp debelenmeye başladı. Bir anne çocuğunun gözünü kapatıp uzaklaştırdı. Yattığı yerden doğrulduğunda ter içinde kalmıştı. Kolu ile yüzünü kapadı, omuzları sarsıldı. Deve gibi höykürürken ağaçlardan kuşlar havalandı. Sonra sustu. Cebindeki saç örüğünü çıkardı. "Çocuklar boom! Kari boom! Öldi!" diyerek ortalıkta dolandı bir süre. Saç örüğünü göğsüne bastırıp uzaklaşırken kanguru gibi zıplıyor, "Errrık!" diye bağırıyordu.

—